

[Christmas Møller.]

ler, vi ønsker at anvende heroverfor, er velkendte, baade gennem de generelle og de specielle Kriseværnsforslag, som vi i de forløbne Aar har lagt paa Folketingets Bord, men vi er ingenlunde ensidige, og foruden Told kan vi ogsaa drøfte Importregulering eller andre effektive Foranstaltninger, herunder ogsaa en rationel Mærkningslovgivning. Et og andet, f. Eks. den fornyede Uro om den tyske Landbrugstold og de Forenedes Staters nye aggressive Toldpolitik, kunde tyde paa, at den af os krævede aktive Handelspolitik til Værn og Fremgang for danske Produktions- og Afsætningsinteresser meget snart igen kan blive et aktuelt Problem, hvor vi atter skal tage Stilling til, om vi vil holde vore egne Døre aabne, og om vi vil være passive overfor Foranstaltninger, som undergraver dansk Erhvervslivs Rentabilitet. I denne Forbindelse vil jeg gerne bede den højtærede Statsminister og Udenrigsministeren drage Omsorg for, at Traktatkommissionen snarest faar afgivet sin Beretning angaaende den Undersøgelse af vor hidtil fulgte Traktatpolitik, som Traktatkommissionen i Henhold til det af det forrige Ministerium overfor det ærede Medlem Hr. Pürschel afgivne Løfte paabegyndte i Efteraaret 1927 eller Foraaret 1928.

Med Hensyn til Forsvarsspørgsmaalet har vi allerede i de andre nordiske Lande set store Betæneligheder ved Danmarks Afrustning, vi har set, hvordan man fra Udlandets Side har udtalt Betæneligheder, har udtalt, at det maa ikke være Opgaven at gaa alene, men vandre i Fællesskab. Vi gik til Valg paa et rent og klart Forsvarsstandpunkt; om vor Politik i Forsvarsspørgsmaalet fremtidig skal jeg sige: Den vil være dikteret af, hvad vi mener gavner Forsvaret mest muligt.

Til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som spurgte: Hvad er der da vundet for Mærkesagen ved den Stilling, de Konservative indtog? skal jeg sige, at det ærede Medlem kunde jo med lige saa stor Ret stille et saadant Spørgsmaal til sig selv, til sit eget Parti. Saaledes som Forhandlingerne om Forsvarsspørgsmaalet var ført, hvor vi var blevet enige om et Grundlag for vort Forsvars Ordning, var det virkelig saa langt lettere for hans Ministerium og Parti at have vist sig imødekommende overfor os, end det havde været for os at vise Imødekommen overfor Venstre. Jeg vil sige til det ærede Medlem, som jeg har haft Lejlighed til at sige det under Valgkampagnen, at det er min Opfattelse, at hvis der her i Landet var blevet gennem-

ført en Forsvarsordning paa det Grundlag, som Venstre til Slut dikterede, havde man i det lange Løb gjort Forsvarssagen langt mere Skade, end der nu er sket. Vi er af den Opfattelse, at Skade er sket ved Venstres Uforstand, men vi mener ogsaa, at denne Skade kan retableres.

At komme videre ind paa Spørgsmaalet nu vilde der ikke være Grund til for mig. Naar Regeringen kommer med sit Forslag, vil det være vor Opgave at tage Stilling dertil; vi maa afvente, hvad Regeringen vil foreslaa. Men klart er det, at mellem Tilhængerne af den klare Afrustning og Tilhængerne af et positivt Forsvar er ingen Forhandling mulig.

Det er et Oppositionspartis Opgave at tage Stilling til Regeringens Forslag. Efter at Regeringen har forelagt sin Programerklæring, ved vi, at der vil blive ført en stærk radikal Politik, men derudover siges der intet. Vi maa da afvente de Forslag, Regeringen kommer med. Paa enkelte Omraader, hvor vi mener det særlig nødvendigt, vil der maaske fra konservativ Side enten her eller i det andet høje Ting blive forelagt Forslag.

Jeg har endelig en Bemærkning at gøre angaaende Regeringens Stilling til det færøske Amt. Jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister, hvordan den nuværende Regering kan bringe Overensstemmelse til Veje mellem den Stilling, Regeringen, den højtærede Statsminister og Socialdemokratiet indtog i 1924, hvor man under Sommersamlingen i Landstinget billigede den forrige Regerings Erklæring angaaende Færøerne, og det Samarbejde, Regeringens største Støtteparti er gaaet ind i sammen med Selvstyrebevægelsen. Vi har med dyb Beklagelse set dette, og jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, om den Erklæring, han fremsatte i Landstinget i 1924, hvori han billigede Statsminister Neergaards Erklæring af 1923, ikke stadig staaer ved Magt.

Jeg slutter med at udtale, at ligesom det konservative Parti erkender, at Regeringen er en parlamentarisk Regering, vil Partiet være en parlamentarisk korrekt Opposition. Dette vil bl. a. betyde, at vi betragter det som vor Opgave at vaage over, saavel her i Tinget som i Landstinget, at Finansloven er i Overensstemmelse med gældende Love. Dette er ikke Tilfældet med det Finanslovsforslag, den højtærede Finansminister har forelagt. Hverken den nuværende højtærede Finansminister eller den forhenværende Minister vil bestride, at jeg har Ret heri. Tværtimod. For Venstres Vedkommende er Forholdet nu dette, at